

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/20/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1610010367
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1610010367.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovaného O. Z., pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátora krajskej prokuratúry a obžalovaného O. Z. proti rozsudku Okresného súdu Malacky, sp. zn. 2T/57/2012 zo dňa 26. 01. 2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09. 04. 2015, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaného O. nar. XX. XX. XXXX a prokurátora krajskej prokuratúry sa z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Malackách sp. zn. 2T/57/2012 zo dňa 26. 01. 2015 po povolení obnovy konania v prospech obžalovaného vo výroku o treste, bol obžalovaný O. odsúdený podľa § 188 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 7, § 41 ods. 2, Tr. zák. k úhrnnému trest odňatia slobody vo výmere 17 rokov s tým, že podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. bol na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu s maximálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolanie tak prokurátor krajskej prokuratúry a to v neprospech obžalovaného a o uloženia prísnejšieho trestu, ako aj samotný obžalovaný O. Z., ktorý sa domáhal o uloženie miernejšieho trestu.

Prokurátor krajskej prokuratúry v písomných dôvodoch odvolania došlého na okresný súd dňa 25. 02. 2015 poukázal na skutočnosť, že v pôvodnom konaní obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov, čo je trest takmer pri hornej polovici zvýšenej trestnej sadzby, v ktorej bolo možné obžalovanému trest uložiť (v intervale od 15 až 20 rokov). Z uvedeného je možné vyvodiť, že pokiaľ by súd pri ukladaní úhrnného trestu aplikoval výlučne asperačnú zásadu podľa princípov vyjadrených v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák. účinného do 28. 11. 2012, bez zohľadnenia okolností zbíhajúcich sa trestných činov a predchádzajúceho spôsobu života obžalovaného, uložil by mu trest odňatia slobody pri spodnej hranici hornej polovici zvýšenej trestnej sadzby (15 rokov), v ktorej mu bolo možné trest uložiť. V prípade obžalovaného Z., ktorý sa už v minulosti viacnásobne dopustil trestnej činnosti a napriek tomu výkon uložených trestov odňatia slobody nevedol u neho k náprave, naopak, jeho aktuálne posudzované konanie vykazuje známky mimoriadnej bezcitnosti so spôsobením najťažšieho a nenapraviteľného následku na osobitne významnom chránenom záujme chránenom zákonom, naliehavo vystupuje do popredia najmä ochranná funkcia trestu, teda potreba chrániť spoločnosť pred týmto páchatelom, čo by malo nájsť svoj odraz vo výmere trestu a spôsobe jeho výkonu. Vyššie výmere trestu tiež v prípade recidívneho páchatela lepšie zohľadňuje výchovný aspekt trestu tak v individuálnej ako aj všeobecnej rovine. Všetky tieto aspekty krajský súd zbral

do úvahy v pôvodnom rozhodnutí, keď ukladal trest výrazne nad polovicou trestnej sadzby podľa tzv. asperačnej zásady. Odvolateľ poukazuje aj na nález Ústavného súdu, ktorý modifikoval tzv. asperačnú zásadu a svojim spôsobom potvrdil zákonnosť a dôvodnosť zostrovania trestu ukladaného páchatelom zbiehajúcich sa trestných činov, pričom jej úpravou vytvoril výlučne predpoklady na citlivejšiu úvahu súdu rozhodujúceho o uložení trestu odňatia slobody v prípadoch, v ktorých sa výpočet dolnej hranice zostreného trestu javí neprimerane prísny z hľadiska charakteru a okolností spáchania zbiehajúcich trestných činov. V posudzovanom prípade odvolateľ nevidí žiadne také okolnosti, pre ktoré by pôvodne uložený trest bolo možné považovať za neprimerane prísny, nezodpovedajúci okolnostiam spáchaných skutkov, ich následkom alebo osobe odsúdeného. V tomto prípade prokurátor navrhol, aby krajský súd zrušil výrok rozsudku okresného súdu a sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uložiť obžalovanému V. Z. prísnejší úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov so zohľadnením zásady generálnej prevencie a so zaradením na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Obhajca obžalovaného O. Z. a samotný obžalovaný na verejnom zasadnutí krajského súdu zhodne ako v písomnom podaní považovali uložený trest za neprimerane prísny a navrhli, aby krajský súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov tak, ako mu bol uložený aj prvýkrát na súde prvého stupňa. Obžalovaný ešte v závere svojho vyjadrenia uviedol, že nie je pravdou, že svoje konanie neofutoval, keďže to ofutoval už na súde prvého stupňa, je mu naozaj ľúto, čo sa stalo ale uložený trest považuje za neprimerane prísny.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí krajského súdu taktiež zotrval na písomných dôvodoch podaného odvolania a má za to, že pôvodne uložený právoplatný trest u obžalovaného V. Z. vo výmere 18 rokov bol primeraný a spravodlivý. Po zohľadnení všetkých okolností navrhol obžalovanému sprísniť trest a uloženie trestu odňatia slobody opätovne vo výmere 18 rokov s tým, aby obžalovaný na výkon trestu bol zaradený do ústavu s maximálnym stupňom stráženia, pričom odvolanie obžalovaného ako nedôvodné navrhol zamietnuť.

Na základe podaného odvolania, odvolací krajský súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Krajský súd v Bratislave napokon a zistil, že podané odvolania tak zo strany prokurátora ako aj zo strany obžalovaného O. Z. v danom prípade treba považovať za nedôvodné.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd podané odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivito i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Krajský súd v danom prípade bol obmedzený revíznym princípom konania, keďže odvolania dotknutých procesných strán smerovali len proti výroku o treste. Pri plnení tejto revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne ustálil všetky relevantné skutočnosti, ktoré ho viedli k výroku o treste, v podstate správne zohľadnil, že po povolení obnovy konania (pod sp. zn. 1Nt/5/2013 zo dňa 22. 09. 2015) vina obžalovaného O. zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. (v bode 1/) na tom skutkovom základe, že

„obžalovaný O. Z. v období odo dňa 04. mája 2010 až do dňa 10. mája 2010 v dvoch prípadoch rovnakým spôsobom so zamaskovanou tvárou nútil zamestnancov pobočiek O., a.s. so sídlom W. I. 1, Z. (ďalej len „spol. O.“) a T. Z. M., a.s. so sídlom O. 5, Z. (ďalej len „spol. T. Z. M.) opakovanými výkrikmi „Peníze!“

a hrozbou použitia pištole, ktorou mieril na zamestnancov, k vydaniu presne neurčeného množstva finančných čiastok z pokladní pritom konal takýmto spôsobom :

dňa 04.05.2010 v čase asi o 09.22 hod. vošiel do pobočky spol. O. na K. ulici číslo X v Z., pričom pri vstupe do banky držal v pravej ruke bližšie neustálenú pištoľ čiernej farby a ľavou rukou si stiahol na tvár čiernu kuklu, prišiel k pracovisku č. 1, pištoľ namieril na W. W., opakovane zakričal „Peníze“ a hodil jej na stôl bielu igelitovú tašku, potom sa otočil a prešiel k pracovisku č. 5, pištoľ namieril na M. W., zakričal naňho „Peníze!“ a položil mu na stôl biely papierový sáčok, ďalej prešiel k pracovisku č. 3, kde sedela W. W. a taktiež na ňu zakričal „Peníze!“, tá mu však povedala, že peniaze nemá, následne sa vrátil k pracovisku č. 1, zobral igelitovú tašku, do ktorej W. W. vložila 5, 10, 20 a 50-eurové bankovky v čiastke 4.300 eur, opätovne prešiel k pracovisku č. 5, položil pištoľ na stôl a sám si vložil do papierového sáčka 5, 10, 20, 50 s 100-eurové bankovky v čiastke 5.775 eur, ktoré vyložil na stôl M. W., napokon išiel smerom k východu z banky, chcel prejsť cez vchodové dvere na fotobunku, ale tie sa ihneď neotvorili, preto do nich kopol, následkom čoho praskla sklenená výplň dverí, dvere sa otvorili a obvinený z banky ušiel. Obžalovaný popísaným konaním spôsobil škodu spol. O. vo výške 10.784 eur. „

a z obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. (v bode 2/) na tom skutkovom základe, že

„obž. O. Z. súc privezený dňa 10.05.2010 obž. O. Q. na motorovom vozidle zn. Z. EČ : BA XXX ZI do mesta W. na B. ulicu, krátko pred 10,00 hod. vystúpil z vozidla, prešiel pešo k pobočke T. Z. M. na E. ul. XX v W., vošiel dnu, pričom pri vstupe do banky držal v pravej ruke pištoľ nezisteného typu kal. 9 mm a na hlave mal čiernu kuklu, cez ktorú mal prehodenu kapucňu oranžovej farby, prišiel k najvzdialenejšiemu pracovisku od vchodových dverí , opakovane zakričal „Peníze“, pištoľ namieril na pracovníčku pobočky B., J. a G. a na pult položil žltú igelitovú tašku s nápisom Z., potom zbadal pracovníka M. pošk. W. E., ktorý stál za rohom pri prvom pracovisku od vchodových dverí a mieril na obžalovaného pištoľou CZ 83 kla. 7,65 mm, následne sa obž. O. Z. otočil smerom, kde stál poškodený, dobehol k nemu na vzdialenosť asi 2 - 3 m a obaja na seba vzájomne vystrelili presne neustálený počet striel, pričom pošk. E. bol zasiahnutý siedmimi strelami, následkom čoho spadol bezvládne na zem. Obž. Z. si počas streľby ľahol na zem, po ukončení streľby sa vrátil k pracovisku, kde položil žltú igelitovú tašku, v pravej ruke držiac pištoľ a opätovne zakričal „Peníze!“, a keďže mu pracovníčky pobočky nevydali žiadnu finančnú čiastku, ušiel s pištoľou v ruke, s kuklou a kapucňou na hlave z banky, pričom sa držal rukami za brucho, bežal k motorovému vozidlu Z., do ktorého zasadol na zadné sedadlá, čím spôsobil T. Z. M. škodu 1.456,- €. B.. W. E. po prevoze do nemocnice toho istého dňa o 14,35 hod. zomrel na šok z vykrvácania a úrazu pri viacnásobných strelných poraneniach charakteru priestrelov a postrelov.“

zostala nedotknutá a súd rozhodoval len o treste v intenciách ustanovenia § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/Tr. zák.. Obdobne okrem výroku o treste zostalo nedotknuté aj ochranné opatrenie - ochranný dohľad, ktoré bolo uložené obžalovanému podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. na obdobie 18 mesiacov.

Krajský súd konštatuje, že na nadväznosti na uvedené Okresný súd Malacky riadiac sa ustanovením § 168 Tr. por. primerane odôvodnil svoj rozsudok, zohľadnil všetky relevantné skutočnosti a zásady pri ukladaní trestu v zmysle ust. § 31, a § 34 Tr. zák.

Podľa uvedených zákonných ustanovení treba konštatovať, že trest je najostrejšim z prostriedkov štátneho donútenia, ktoré používa štát pri plnení svojich funkcií. Z ustanovenia § 31 ods. 1 Trestného zákona jasne vyplýva, že trest je následkom trestného činu. Ukladanie konkrétneho trestu páchatelovi teda musí byť v príčinnej súvislosti so spáchaním konkrétneho trestného činu páchatelom. Inak povedané, nevyhnutnou podmienkou a predpokladom uloženia konkrétneho trestu páchatelovi je spáchanie konkrétneho trestného činu páchatelom. Charakteristickým znakom trestu je, že sa ním spôsobuje ujma, ktorá spočíva vo výraznom zásahu do práv páchatel'a, pričom jednoznačne najcitlivejší zásah predstavuje zásah do jeho osobnej slobody. Z hľadiska určitosti môžeme tresty deliť na absolútne určité a tresty relatívne určité. Absolútne určité sú tresty, pri ktorých zákon súdu pri rozhodovaní o treste nedáva na výber, keďže presne ustanovuje druh a výmeru trestu. Pri relatívne určitých trestoch je stanovená horná a dolná hranica trestnej sadzby, pričom zákonodarca výškou trestných sadzieb vyjadruje škodlivosť, resp. typovú závažnosť toho - ktorého trestného činu, a tak už porovnaním trestných sadzieb trestných činov možno zistiť, ktorý z nich je podľa zákonodarcu pre spoločnosť škodlivejší. Každá zákonná tres-

tná sadzba tak zodpovedá stupňu typovej závažnosti, ktorý je charakteristický pre trestné činy určitého druhu. K stanovovaniu trestných sadzieb za trestné činy určitého druhu pritom dochádza práve z dôvodu, že i trestné činy toho istého druhu sa navzájom odlišujú, a to konkrétnymi okolnosťami toho - ktorého prípadu. Trestnou sadzbou zákonodarca v súlade so zásadou nulla poena sine lege stanovuje súdu isté mantinely pri jeho rozhodovaní, no zároveň mu prenecháva dostatočný priestor pre individualizáciu trestu podľa okolností konkrétneho prípadu.

Podľa ustanovenia § 34 Trestného zákona je účelom trestu ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestnej činnosti, pričom táto ochrana sa realizuje formou trestnej represie (tým, že sa páchatelovi zabráni v páchaní trestnej činnosti), individuálnej prevencie (tým, že sa vytvoria podmienky na výchovu páchatelja k tomu, aby viedol riadny život) a generálnej prevencie (tým, že sa iní odradia od páchania trestnej činnosti). Ochrana spoločnosti ako účel trestu je v zhode s rezolúciou 1. kongresu Spojených národov v Ženeve z roku 1955. Úlohou trestu v boji proti kriminalite je prispieť k udržaniu kriminality v určitých hraniciach a podľa možnosti i k jej postupnému obmedzovaniu.

Trest (a osobitne trest odňatia slobody) ako sankcia predstavuje najcitlivejší a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia. Z hodnotového systému právneho štátu je nutné vyvodiť, že „sloboda môže byť zachovaná jedine tak, že sa s ňou bude nakladať ako s najväčším princípom, ktorý nesmie byť obetovaný účelnosti a jednotlivým výhodám" (K., F. A.: Právo, zákonodarstvo a slobody. 1. diel. Praha: Academia 1991, s. 56). Orientácia trestnoprávnej ochrany na ochranu osobnosti človeka, jeho dôstojnosti a jeho práv a slobôd vytvára dostatočný priestor na rozvoj ľudskej osobnosti a na fungovanie jedinca v spoločnosti. V tomto smere je potrebné vychádzať zo zásady, že „bez slobody jednotlivca neexistuje sloboda spoločnosti". S tým súvisí aj zásada uplatňovaná v trestnom práve, a to zásada humanizmu, ktorá zahŕňa nielen ochranu páchatelja, jeho resocializáciu, či sociálnej integrácie, výkon trestu a ochranných opatrení, ale aj ochranu spoločnosti vrátane jej humanitných ideálov a hodnôt, ako aj ochranu potenciálnych obetí pred trestnými činmi. Konkrétnym prejavom zásady humanizmu je aj či. 16 ods. 2 ústavy a tiež zrušenie trestu smrti novelou trestného kódexu zákonom č. 175/1990 Zb.

Trest realizuje svoje poslanie - ochranu spoločnosti niekoľkými funkciami, ako sú represia (zabránenie páchatelovi páchať ďalej trestnú činnosť), resocializácia páchatelov trestných činov, a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Aj keď represia a výchova sú z hľadiska účelu trestu veľmi dôležité, nie sú cieľom samy osebe, ale sú to prostriedky na dosiahnutie cieľa konečného, ktorým je ochrana spoločnosti pred kriminalitou. Pre trest je charakteristické, že je s ním spojené negatívne hodnotenie činu a osoby páchatelja a že sa ukladá v závislosti od závažnosti činu vyjadrenej stupňom jeho spoločenskej nebezpečnosti, ktorá je rozhodujúca pre stanovenie druhu trestu a jeho výmery, pričom jeho prioritný účel sa dosahuje predovšetkým ukladaním trestov a ich výkonom. Vychádzajúc zo zásady humanity treba dodržať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. K naplneniu účelu trestu prispieva aj jeho preventívne pôsobenie, keď hrozba trestu formulovaného v trestnom kódexe odrádza verejnosť od páchania trestnej činnosti, pričom intenzita tejto prevencie rastie so zvyšovaním vedomia verejnosti o neodvratnosti a spravodlivosti trestov.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Medzi skutočnosťami, na ktoré by v záujme individualizácie trestu mal súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadať, patria napr. spôsob spáchania činu a jeho následok, miera zavinenia, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatelja, pomery páchatelja (majetkové, osobné, rodinné pomery, zdravotný stav páchatelja a jeho rodiny) či možnosť jeho nápravy.

Predpokladom účinnej ochrany spoločnosti, teda účinnosti generálnej a individuálnej prevencie, je adekvátnosť trestov za spáchaný trestný čin.

Trestný zákon nežiaduce a spoločnosti škodlivé konania premieta do skutkových podstát trestných činov a ujmu za ich spáchanie formuluje v podobe trestov. Trestný kódex plní svoju preventívno-výchovnú funkciu prostredníctvom stupnice druhov trestov a ich výmer za jednotlivé trestné činy vyjadrujúcej hodnotový úsudok o stupni zavrhnutiahodnosti jednotlivých trestných činov.

Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje so správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu, lebo tento v súlade s ustanovením § 34 Tr. zák. vyhodnotil vyššie uvedené zásady pri ukladaní trestu u obžalovaného, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

V osobe obžalovaného V. Z. ide v súčasnosti o 40 ročného muža, ktorý bol doposiaľ 5-krát súdne trestaný, i keď v troch prípadoch sa hľadá na neho ako nebol trestaný. Bližšie hodnotený z miesta bydliska nebol.

Základná trestná sadzba pri právnej kvalifikácii obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods.1, ods. 2, písm. c/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák. je 10 až 15 rokov. Okresný súd vo svojom rozsudku správne poukazuje na ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák., ktorý po Náleze Ústavného súdu SR pod sp.zn. PL.US 106/2011- zo dňa 28.11.2012 bol nasledovne upravený:

„Ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.“

V predchádzajúcej dikcii vyššie citovaného zákonného ustanovenia ešte súd mohol uložiť páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. To však hore citovaným nálezom ústavného súdu bolo vyhodnotené, že nie je v súlade s článkom I. Ústavy Slovenskej republiky.

Krajský súd v nadväznosti na podané odvolania, v súlade aj s dôvodmi rozsudku okresného súdu konštatuje, že po zohľadnení zákonnej trestnej sadzby - § 188 ods. 3 Tr. zák. aj s ustanovením § 41 ods. 2 Tr. zák. je dolná hranica trestnej sadzby 10 rokov, pričom horná hranica trestnej sadzby je 20 rokov.

So zreteľom na úvahy, ktoré sú uvedené aj v tomto uznesení krajského súdu ohľadom princípov a zásad pri ukladaní trestu krajský súd konštatuje, že po povolení obnovy trestného konania u obžalovaného O. Z., uložený trest odňatia slobody vo výmere 17 rokov treba považovať za zákonný a primeraný. Bola tu v podstate akcentovaná aj sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch.

Zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný bol odsúdený pre obzvlášť závažný zločin, sa správne opiera o ustanovenie § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák.

Tak ako už bolo konštatované vyššie, v tomto konaní sa rozhodovalo len o treste, nakoľko výrok o vine obžalovaného v bodoch 1/ a 2/, resp. výrok o uloženom ochrannom opatrení (§ 76 ods. 1 Tr. Zák.) zostali nedotknuté v pôvodne uloženom právoplatnom rozsudku.

So zreteľom na uvedené krajský súd nevyhovel odvolaniam a rozhodol, že tak odvolanie obžalovaného V. Z. ako aj prokurátora, ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.